

Részlet a Szörnyülő ciklusból

A vámpír virága

A vámpír

letépi a legkedvesebben

nyíló virágot szemfogaival.

A szirmos, csupa kecs

torzó nem pusztul el,

mert előtte ozmósisos

hemoglobin-asszimilációval

örök életet biztosított számára

elszakítója.

Fontosabb testnedvek

cserélődtek, az életben tartó

funkciók a harapás után

nem szakadnak meg.

Ez bizony a szerelem.

A vámpír gyökerétől

megfosztva

szereti a virágot

(nem tudja egyébként,

hogyan a pollenizáció

során a virágban keletkező

hímivarsejteket viszi szét a szél),

és nem érti,

a virág miért hajlik

kifelé, el tőle, a mellzsebből

le a földre néz

minduntalan.

A vámpír boldogtalan,

mert a virág nyílik ugyan,

de a mozdulat

életszerűtlen,

nincs illata

és száraz a tapintása.

A vámpír nem érzi,

hogyan az örök életnél

van fontosabb dolog,

legalább kettő:

a gyökérszet

és a szaporodás.

A szerelem örök,

a virág is örök,

a vámpír Baudelaire

verset olvas,

és belehalna.

A virágos vámpír

Virág,

a gyökértől

foggal eltéptelek,

hogyne bánám

a hülye tettemet,

kezdve, hogy örökítő

nyálam a harapással

beléd jutva kikezdett!

Jaj, hogy meghalni nem tudsz,

értem pláne,

de bosszant most már,

hidd el!

Ilyen állat fejjel

növény szívét elbaltázn

még nem látott vampvilág.

Mondd, hogy tehetném

jóvá, mármint megölésed

nélkül továbbléted

jobbá, érted?

Hogy nem tehetem?

Ne szólj így, szerelmem,

Virág, ne nevezz

gyökérnek, kérlek!

Tudom, bántottalak,

esetleg visszaviszlek

a rétre, ahol szár-

és fészekaljad

maradt.

Dugványozással

megpróbálkozhatnánk...

Olvastam róla cikket,

növényeket keltenek

új meg új életre behelyezéssel, ezret,

a földbe téve locsolják,

kapálják, feléled magától,

magából kisarjad.

Virág, ne nézz úgy,

olyan hitványul

érezem magam,

mit gondolsz,

sikerülhet

egy gyökerestül

új, virágzó csendélet

azon a réten,

eredeti anyaföldeden?

Mondd, Virág!